

บันทึก

เรื่อง นายขาว หลีลายอง ขอพระราชทานอภัยโทษให้แก่ เด็กบุญช่วย หลีลายอง ผู้บุตร

ตามที่กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งมาโดยหนังสือ ที่ ๑๙๕๑/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗ ว่าราชเลขานุการในพระองค์ได้ส่งฎีกาของนายขาว หลีลายอง ขอพระมหากรุณาพระราชทานอภัยโทษให้แก่เด็กชายบุญช่วย หลีลายอง ผู้บุตร ไปให้กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ซึ่งกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ส่งเรื่องนี้ไปให้กระทรวงมหาดไทยสอบสวน กระทรวงมหาดไทยรายงานว่าการที่ศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวไปไว้ในโรงเรียนฝึกอาชีพเช่นนี้ไม่เป็นโทษทางอาญา จึงไม่มีโทษที่จะพิจารณาพระราชทานอภัยโทษให้ได้ คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์เห็นว่าเรื่องนี้มีปัญหาอยู่ว่าการที่ศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวเด็กชายบุญช่วย หลีลายอง ไปไว้ในโรงเรียนฝึกอาชีพนั้นเป็นโทษทางอาญาหรือไม่ กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาปัญหาเรื่องนี้ นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

มาตรา ๑๒ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาบัญญัติโทษ (อาญา) ไว้หกสถานดังต่อไปนี้

สถานหนึ่ง ให้ประหารชีวิต

สถานหนึ่ง ให้จำคุก

สถานหนึ่ง ให้ปรับ

สถานหนึ่ง ให้อยู่ภายในเขตที่อันมีกำหนด

สถานหนึ่ง ให้รับทรัพย์

สถานหนึ่ง ให้เรียกประกันทัณฑ์บน

ส่วนการส่งตัวไปไว้ในโรงเรียนดัดสันดานนั้นหาได้รวมระบุเป็นโทษไว้ด้วยไม่และวรรค ๓ ของมาตรา ๕๔ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา ก็บัญญัติว่า “ถ้าและปรากฏว่ามັນมีสติพอจะรู้ผิดชอบได้แล้ว ศาลจะสั่งให้ลงอาญาแก่มันตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับความผิดเช่นนั้นแต่กึ่งหนึ่ง หรือมิฉะนั้นจะสั่งให้ส่งตัวมันไปไว้ในโรงเรียนดัดสันดาน.....ก็ได้”

การที่กฎหมายมีบทบัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวเด็กไปไว้ในโรงเรียนดัดสันดานซึ่งเป็นวิธีการอีกอันหนึ่งต่างหากจากการลงโทษเช่นนี้ แสดงให้เห็นชัดยิ่งขึ้นว่า การที่ศาลได้มีคำสั่งให้ส่งตัวเด็กไปไว้ในโรงเรียนดัดสันดาน (บัดนี้ได้แก่โรงเรียนฝึกอาชีพ) นั้น หาใช่โทษตามความหมายของกฎหมายลักษณะอาญาไม่

(ลงชื่อ) เดือน บุนนาค
(นายเดือน บุนนาค)
เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๕๗